

Tôi có vợ VN đôi lần. Vài người bạn khuyên tôi kẹp vài tờ vào passport nếu muốn nhanh chóng thủ tục. Tôi theo lời và quên nhiên công việc thông suốt sau vài câu hỏi xã giao.

Một lần tôi thấy một thanh niên Viết kiếu rất trẻ, chừng 20 thôi, với tuôi đó có ảnh sinh ra sau khi gia đình rời VN và trở về thành phố nước ngoài. Anh y đồn quỳ làm thủ tục bên cửa sổ như tôi. Anh ta đi một mình, có lẽ lần đầu với thăm quê hương. Tôi thấy hành lý xách tay của anh ta chỉ là một ba-lô nhỏ. Không biết có gì trong đó, anh ta làm thủ tục khá lâu, rồi còn phải đứng qua một bên chờ, nhưng chờ cho người kế tiếp. Còn tôi thì rất nhanh chóng đi tiếp thủ tục ra khu vực nhận hành lý. Một lúc sau tôi cũng thấy anh ta ra và nhận hành lý chỉ là một vali không nặng lắm, trong khi nhiều người khác, như tôi, 2 vali to nhất phòng. Khi chuyển lên với ông bạn già, ông bạn chép miệng: "Tôi nghĩ phải thế này. Chắc không biết thủ tục đâu tiên!". Tôi cười phân vân. Anh ta có biết chờ, nhưng tuôi trẻ, sinh ra và học hành một nước khác giáo dục với lòng tự trọng, anh ta thấy một cái khi làm cái thủ tục đầu tiên, do đó dù biết, anh ta vẫn đã không làm! Còn tôi, "tuôi thì nhĩ thu", dù học và hiểu, nhưng đã quen sống trong một xã hội thay đổi, vì lòng tâm đã bị mòn rã, thối chí bị bỏ rã, nên đành theo thói quen cũ an. Tôi cảm thấy một cái và mong tuôi trẻ luôn giữ được sự tự trọng, cũng cần vào đời. Bánh máy bay vừa chạm phi đạo, không khí nhộn nhạo hẳn lên. Dù đã được nhắc nhở là ngồi yên cho tới khi máy bay ngừng hẳn, nhưng tiếng lách cách mở khóa bánh cũng vẫn vang lên đầu đầu. Và trong khi máy bay còn lắc lư bánh vào trục, nhiều người đã đứng bắt đầu, kêu gọi nhau, lôi kéo vali trên cao xuống để chuồn bỏ sẵn sàng. Đa số đều vô tội vạ nóng. Cửa máy bay vừa mở là đoàn người đã chen chúc nhau đi xuống, bước với lên xe bus để được đưa vào nhà ga. Và rồi tất cả đều phải ngồi ngồi, xếp hàng dài nhìn nhìn trên các trục hành quan. Chừng ai biết ai mà không khí bỗng yên lặng một cách bất ngờ. Có lẽ mọi người đều mang tâm trạng hồi hộp chờ đợi phiên mình. Chợt một giọng nói cất lên không ồn ào mà nhẹ nhàng cũng đủ làm cho nhiều người chung quanh đều nghe thấy "Phi trường quốc tế ở đâu cũng mát mẻ, có một Tân Sơn Nhứt của mình là nóng quá!". Không chờ tôi, mà mọi người đều giơ tay quay nhìn người vừa phát biểu. Một người khuyên can nhỏ nhẹ "Chẳng nói ồn quá, coi chừng cán bộ nghe thấy". Không nghe chỉ là trả lời "Thì nhá" Trôi đi, tôi thấy nóng thì tôi nói nóng, có gì đâu mà sợ!" Thấy rồi tôi phiên chế bước lên. Vừa đi vừa giơ tay, chỉ vừa nói nghiêm nói "Ồ, đâu cũng nóng, chỉ có cán bộ nghe là mát quá!" Biết bị châm chọc vì cái máy lạnh dưới chân, nhưng với cán bộ trẻ tuôi không biết nên phản ứng thế nào, chỉ nhìn chỉ một chút rồi trả lời giơ tay, cho qua.

Đến quầy soát hành lý, chị cùng người nhà lôi kéo, đẩy theo khá nhiều vali, thùng, bọc bọc nhếch nhếch, tiếng cồng cồng cũng đến một món, tất cả chọt lên quầy... đi qua máy kiểm soát. Trong khi với cán bộ phận trách đang theo dõi qua máy thì một nữ cán bộ đứng đứng sau bọc bọc ra nhìn nhìn ra nhìn cho với cán bộ tiếp nhận:

- Đẩy tất cả các thùng này vào kho!

Mọi người đều quay lại nhìn, không người chị cũng nhìn nhìn lại:

- Chị nói gì nói lại coi? Tôi chỉ muốn không được đẩy hành lý của tôi đi đâu!

Tuy bị bắt gặp với phận kháng mạnh mẽ, cô nàng cán bộ vẫn nói cồng:

- Tôi nghĩ người nên cần đem những thùng này vào kho để kiểm soát.

Chị bình tĩnh chị vào cái máy dò hành lý hỏi:

- Cái máy này có làm việc không?

- Đương nhiên là có.

- Tôi tưởng nó không làm việc thì vứt nó đi cho rồi. Thế này gì chị có làm việc không?

- Đương nhiên là tôi cũng đang làm việc.

- Nếu làm việc thì chị có nhìn vào máy không? Nếu nhìn thì chị cũng đã biết hành lý tôi chị đẩy xuống nhấc gì. Tại sao chị dám đòi đẩy hành lý của tôi vào kho của chị. Chị đừng tự ch thu hành lý của tôi hỏi?

Câu chuyện trên nên gay cấn, mọi người hình như đều đều đến một, tiếng tai nghe cuồn cuộn thổi đi hai "nhé hé". Tôi tò mò quan sát chị kiểm tra. Trông chị còn khá trẻ, có lẽ chưa tới 40, dáng người nhỏ nhắn, xem chị không hơn 100 pounds. Một to, mũi cao, da trắng, phận công nhân là chị thuộc loại "người đẹp", giọng nói miền Trung lai Nam để nghe, nhún nhún nhún nhún cồng cồng, biết người có học và có bản lĩnh, chị ngẩng đầu gì bắt mắt...

Bà hỏi đến liên tục, cô nàng cán bộ rõ với bắt gặp, mặt bị sưng sưng... chị ngẩng:

- Tôi không có ý tự ch thu hành lý của chị, tôi bỏ đẩy vào kho của nhà nước để kiểm soát chị không phải kho của tôi.

Trong khi nữ cán bộ đều giằng lại, thì chị càng cồng cồng quy tắc hỏi:

- Chị không được đẩy hành lý của tôi đi đâu hết! Chị muốn kiểm soát thì cứ việc mở ra ngay tại đây. Tôi chỉ muốn đem hành lý của tôi đi chỗ khác. Chính sách nhà nước kêu gọi Vị trí kiêu và quê, giúp xóa đói giảm nghèo, tôi tốn bao nhiêu tiền mua quần áo với tất cả cho người nghèo mà chị lại muốn làm khó dễ. Chị muốn đi ngược lại chính sách của nhà nước à?

Bắt gặp bị đến cho một thói quen bị bắt gặp như người quá "những ký" trước bao con mắt chăm

hỏi quan..

Bà trống, cô bé lo sợ.. quay qua hỏi ý kiến, cậu u cậu u tôi. Sau vài câu hỏi han mới biết đây là một cô học trò nghèo Việt đi một mình và không hiểu nhiều tiếng Việt. Cô nói trong hành lý cũng có một số DVD. Với tôi trấn an là không sao đâu, hãy chăm sóc “làm tiền” thôi. Cô bé càng sợ, cho biết là vì cô không còn tiền Việt Nam. Với tôi cúi vói túi 20 ngàn vào tay cô bé trống khi bước đi.

Nghe kể lại, tôi bước mình:

- Anh đã bỏ không mua hộ tôi mà sao em còn đẩy cô bé hỏi ?
- Tôi em thấy tôi nghi ngờ, cô ta không biết tiếng Việt thì làm sao cãi lý với tôi cán bộ.
- Thì tôi cán bộ cũng đâu biết tiếng Anh, làm sao mà khó đẩy cô bé bước ?

Khi chúng tôi đi tới phòng đợi thì một người đã lên phi cơ gần hết và loa phóng thanh đang đọc tên 3 hành khách khác “yêu cầu đến quầy kiểm soát Gepäck vì phi cơ sắp khởi hành”. Tôi xa, 3 người đang đi nhanh lại. Tôi quay nhìn thì ngạc nhiên khi thấy đi đầu chính là người phụ nữ mình mai đây can đảm hôm nay. Tò mò, tôi nán lại chờ xem có màn gì “vui” không. Chẳng bước nhanh nhẹn với một bình thản đưa boarding pass cho cán bộ kiểm soát. Anh ta nhìn chằm chằm một chút rồi nhìn lòng ra lại:

- Yêu cầu chờ bước nữa ra.

Chẳng thể nào bước lại:

- Tôi thấy không có luật nào bước hành khách phụ nữ bước khi lên phi cơ hết !

Nói xong chẳng cần đứng yên. Chuyện bước nữa ra cũng không có gì quan trọng, nhưng có lẽ vì thái độ hung hăng, bất lịch sự của tên cán bộ.. khi nhìn bước mình, không chịu thua. Tên này cũng thật nóng mặt, gần gần như nhấc lại:

- Tôi yêu cầu chờ bước nữa ra.

Chẳng cần bước lại:

- Tôi chẳng sợ bước nữa ra, thấy tóc đẹp quá.. anh té xỉu thôi !

Và nói chuyện và nâng cao chỉ số mũ như như n khi đi du lịch là bị xuống ngay chứ không lấy hèn mũ ra, và đi chung thì chứ không có gì trong tóc và cũng và đi bị u ló thái đi không chịu thua.

Tên cán bộ càng tức giận hơn:

- Vậy yêu cầu chúng qua mặt bên đó tôi kiểm vé máy bay người kia, rồi sẽ gọi quy tắc với chúng sau.

Không ngờ chúng cũng chúng và:

- Tôi không biết đi đâu hết. Tôi đến trước thì anh phải gọi quy tắc với tôi trước. Chúng nào xong thì mới đi nhúng nhúng khác.

Mọi người chung quanh đứng giữ mình khi thấy câu chuyện chúng có gì mà bỗng đứng trên nên căng thẳng, bối rối. Ai cũng tò mò, hỏi hỏi không biết chuyện gì sẽ tiếp theo đây khi mà đã tới giờ máy bay sắp sắp cất cánh.

Và cán bộ mặt đánh ló, rồi tức giận, suy nghĩ vài giây. Có lẽ họ cũng như n ra rằng chúng họ làm gì được người phải nên chúng chúng như họ lý này, nên cuối cùng đành phải hèn hèn họ thấy gì và là cho chúng và đi chứ biết qua.

Mọi người đứng chờ nhún nhún, lần lần đi gọi và biết chúng vào phi cơ.

Vào trong, dò tìm chúng thì tôi chợt ngạc nhiên thích thú khi thấy chúng đang ngồi xuống ngay cùng hàng ghế với tôi. Và ngồi, tôi và cả, mọi người làm quen:

- Xin chào người phải vô cùng cảm ơn!

Chúng họ ngạc nhiên nhìn tôi rồi cũng cười trả lời:

- Cảm ơn gì đâu anh, khó khăn thì có!

Tôi cười nói:

- Có lẽ chúng khó khăn với Việt chúng thôi, còn đám “Việt kiều” thì tôi thì thấy chúng rất cảm ơn và đáng a.

- Trừ đi đó, em tưởng anh thấy em dễ như vậy thì cần tránh xa chúng.

- Ồ, không đâu, tôi càng thấy vui được người gần chúng để họ thêm nhiều chuyện.

Chúng biết chúng, tình nguyện chờ đợi:

- Bây giờ đến phiên anh muốn làm công an thật hay không?

- Không có đâu. Tôi thấy công an là sự gần chúng, làm sao dám đóng vai công an. Và rồi, tôi mà là công an thật, thì thấy chúng là chúng xa chúng làm gì dám hỏi han.

- Anh nói quá, làm như em là “cấp cái” không biết!

- Không phải vậy. Tôi chỉ không biết đó thôi. Tôi may mắn với chúng cùng thời gian với chúng nên đã được chúng kiểm tra hai lần chúng đi du lịch với cán bộ hội quan và lần nào cũng thấy.

Chúng ngạc nhiên, trở mặt nhìn tôi, rồi lấy hai tay bịt mắt, duyên dáng cười nói:

- Chúng tôi, lần nào gặp anh cũng thấy em như “bà Chúng Lạ”, mà c cấp quá!

Nói chuyện xã giao một chút, khi biết họ cách, chúng chợt đi nghỉ:

- Nãy giờ anh cứ gọi em bằng “chúng” nghe xấu hổ lắm. Thôi anh gọi bằng “em” hay bằng tên đi.

Tôi c i nói đùa:

- Ý ch mu n nói tôi già ph i không ?

Ch nhìn tôi m t chút r i b t c i:

- Anh h i c c quá, th t còn khó tr i h n khi nói chuy n v i công an n a.

Tôi cũng b t c i theo:

- Ok, v y tên ch là gì.. nào.. đ tôi g i.

- Mai Linh.

- a, v y Mai Linh cùng h Mai v i tôi à?

Cô c i tinh ngh ch:

- Không, em là h nhà vua, tên là Mai Linh ch không ph i cùng h Mai v i anh.

- Thì h Mai tôi cũng có th i làm vua ch b .

Sau m t lúc chuy n trò vui v , tôi m i t t h i:

- Mai Linh qua M lâu ch a ?

- D , cũng ch a lâu i m.

- V y là Mai Linh đã t ng s ng v i c ng s n ?

- Đúng r i, h i c ng s n vô... gia đình em k t i, ba em b b t đi tù c i t o. Còn i m và m y ch em, th t kh vô cùng ! Đi h c cũng không đ c, đi làm cũng không xong. Gia đình ph i c b n ch i mà s ng qua ngày.

- Th gia đình Mai Linh sinh s ng b ng cách nào ?

- Thì làm đ th ngh , th ng vàng, h cám, cái gì ra ti n đ u ph i làm.

- Có lúc nào khá không ?

- Cũng có. M i đ u thì kh i m, nh ng t t h c khôn. Có th i gian gia đình em m quán ăn V ũng Tàu, ngay bãi tr c. Lúc đó đã có m t quán ph c a m t bà B c k Hà N i, t i em m quán bán c ph i n bún ngay bên c nh. M i khi xe đồ các n i đ n, th y m y ch em chào đón vui v thì đ u qua bên quán t i em h t.

- V y mà bà ta đ yên cho Mai Linh à ?

- Đầu có, bà ta d i m, c ch y ra ngoài đ ng ch i t c t u hoài.

Tôi c i trêu:

- Ch i nhau là bà ta thua ch c r i. M t mình Mai Linh... bà ta cũng đ ch t, hu ng chi c m y ch em cùng h e nhau ch i... thì bà ta ch y có c !

Mai Linh c i hi n đáp:

- Đầu có anh. D i gì mà ch i nhau v i h , mà mu n ch i cũng không i m y bà B c k đó đâu !

- Th r i gia đình Mai Linh làm sao ?

-M y ch em đ t m t máy phát thanh hát nh c th t i n.. chĩa qua phía bà ta. Thành ra b ch i gì... t i em đâu có nghe mà ch có gia đình b nghe thôi.

Đ c d p , tôi h i qua chuy n mà tôi v n th c m c:

- Có ph i vì th mà Mai Linh ghét c ng s n không ?

- Sao anh h i v y ?

- Tôi th y th ng ng i ta ngán, tránh có chuy n v i t i cán b h i quan, nh ng Mai Linh thì ng c i, hình nh Mai Linh thích “ki m chuy n” v i t i nó ph i không ?

Suy nghĩ m t chút, Mai Linh tr i:

- Anh nói có ph n đúng. Em r t ghét thái đ h ng hách, mu n “làm ti n” c a t i nó. Em v nhi u i n r i ch . L n nào em cũng mong đ ng đ v i t i nó và i n nào em cũng th ng 100 ph n trăm.

- B Mai Linh không s b t i nó làm khó sao ?

- Có gì mà ph i s ch . Mình v tiêu xài, nói chung là làm i cho dân, có mang đ qu c c m v

Hội quan phi truyền và Nữ Việt kiều đáng gờm.

Tác Giả: Tuy Nguyễn

Chúa Nhật, 13 Tháng 2 Năm 2011 11:28

đâu mà phi truyền, phi truyền cho tôi nó biết nó t.

- Nghe ngườu ngườu và n s, và n c h i l .
- Thì tôi h d i, h n i giáo cho gi c. Em nói th t, ch c n 100 ngườu làm nh em là s h t s ch cái v tham nhữg, h i l t i phi truyền !
- Th có bao gi Mai Linh b làm t i n h i quan ch a ?
- Có ch . M t l n em cũng mang nhi u hành lý v , t i nó cũng đòi m ra khám. Em c thì m t đ a nói nh “Ch b i d ng cho m t chút đi !”. Em t c mình nói l n “Tôi không h i l ” r i ch cái b ng treo trên t ng “Anh không th y b ng nói c m h i l sao ? L ra anh th y ai h i l còn phi b t h vì t i ph m pháp n a, ch sao l i đòi h i l ?” T i nó s quá, đ y em đi cho mau.
- Tr i đ t, khó có ai mà gan l nh Mai Linh. Th ng thì m i ngườu đ u e dè khi nói chuy n v i t i nó.
- Không phi l mà là hi u lu t, hi u tâm lý t i nó. T i nó đòi h i l là t i nó gian, t i nó phi s mình là ngườu ngay, ch sao l i có chuy n ngườu ngay đi s k gian. Chính vì s s h i vô lý c a nhi u ngườu m i t o ra cái thói h ng hách, coi th ng ngườu dân c a đ m công an, cán b VC. Anh nghĩ có phi lý không... ch khi mà mình làm vi c qu n qu t, đ m h i đ có t i n, r i t đ ng phi d ng cho t i nó ăn ? Đã th , chúng không cảm n, mà ng c l i chính mình l i còn phi khúm núm truyền c chúng n a. T i sao nhi u ngườu không nghĩ ra nh v y ?
Càng nói chuy n tôi càng th y m n ph c Mai Linh. Con ngườu bình th ng nói chuy n r t vui v , nh nh , nh ng khi “đ ng truyền” thì th t c ng c i, quy t li t, và khi lý lu n thì th t s c b n, thâm tr m.
Tôi ch t c m th y mình may m n, chuy n đi này đã đ c g p m t n anh th , m t con cháu đích th c c a Bà Truyền, Bà Tri u. Mong r ng ch làm ăn kh m khá đ có thêm nhi u đ p qua l i các phi truyền Việt Nam./.

Tôi không truyền v Việt Nam n u còn ch đ th i nát tham nhữg này. DP.